

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

Quare liber Reformationis non ordinauerit, vt in S. Cœna commemoratio
agatur defunctorum 94

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

auxilium defunctos ex Purgatorio liberandi, Catholicum dogma esse potest. Non enim semper in Ecclesia neque apud omnes fuit, quæ proprietas necessariò requiritur ad Catholicum dogma constituendum, quemadmodum suprà ex Lirinensi demonstratum est.

*Quare Liber Reformationis in S. Cœna non ordinauerit
commemorationem mortuorum agere.*

C A P. X C I V.

IAM quoniam à nobis conceditur, memoriam defunctorum ab antiquissimorum Patrù temporibus, vnà cum Oratione & Oblatione pro illis apud S. Cœnam obseruatam, atque haud dubiè ab illis creditum fuisse, quòd ista consuetudo fuerit Ecclesiis tradita per Apostolos, iniquissimum esse iudicabunt Aduersarij, quòd liber Reformationis istam mortuorum commemorationem non eo saltem modo, quo fuit à vetustissimis Patribus obseruata, ordinauerit.

Ad hoc respondetur, Quicquid non à Domino vel ab Apostolis eius traditum est, vt quòd ad salutem omnium Christianorum, atque omni tempore conducatur, id vel obseruandi vel intermittendi non modò potestatem verùm etiam mandatum habent Christiane Ecclesiæ: & obseruandi quidem, quatenus ad ædificationem & incrementum fidei eorum apud quos seruari debet, vtile fore cognoscitur. Hanc doctrinam tradidit nobis ipse Dominus de Sabbatho, aliisque ritibus Iudæorum, Matth. 12. & 15. & plerisque locis etiam apud reliquos Euangelistas. Paulus Rom. 14. & 1. Cor. 8. 9. & 14. Quin & Aduersarij quoque verbis eam fatentur: In articulo enim de Communicatione sub vtraque specie eam quamuis ineptè & absurdè pro se adduxerunt.

Iam verò defunctorum commemoratio, etiam quam vetustissimi Patres obseruarunt, neque à Domino neque ab Apostolis (quantum ex propriis eorum scriptis cognosci potest) tradita est. Quapropter vnaquæque Ecclesia illam vel vsurpare vel intermittere debet: & obseruare quidem, quatenus vnaquæque Ecclesia apud suum populum id ad ædificationem & incrementum pietatis vtile fore agnoscit. Quia in re quilibet Episcopus proprium suum iudicium habet, quid in hoc negotio sibi faciendum sit: nec debet quisquam Episcopus aliorum Episcoporum Episcopum se constituere, sed vnunquemque iudicio Domini relinquere, vt testatur D. Cyprianus in præfatione habita in quodam Concilio Carthaginensi.

Itaque posteaquam deprehendimus orationem pro defunctis præsertim in missa, vel apud S. Cœnam ad confirmandum grauem & perniciosum errorem in animicis simplicium vergere, vt putent animas defunctorum opera Sacerdotis per se ex Purgatorio liberari. Et tamen
alioquin

alioquin bonum est, & vtile ad ædificationem, vt Christiana mortuorū commemoratio agatur, ad fidem resurrectionis, beatęque cōmunionis in Christo cum defunctis spem augendam & confirmandam, ordinamus, vt apud sepulturas fidelium eiusmodi commemorationes agantur, eiusque Christianas formas præscripsimus, in quibus ministri Ecclesiarum docentur, populum per sacras scripturarum lectiones, & earundem explicationes, diligenter ac perspicuè commonefacere. Primum omnium de peccatis, vnde mors proficiscitur, vt homines ad pœnitentiam & mortificationem eorum permoueantur.

Deinde de redemptione facta per mortem & resurrectionem Christi: & demum de beata communionem quam & viui & mortui habemus in Christo, ad consolandum homines de defunctis suis, eosque in spe ac fide Christi stabiliendos, vt in beata ac cœlesti vita magis magisque confirmantur ac prouehantur.

Sic quęcunque veteres in memoriis defunctorum ad ædificationem prouectumque pietatis promouendum respexerunt, nostro tempore apud populum Christi longè meliori ratione ac sine periculo scandali quæruntur & adipiscuntur, quàm quærri vel adipisci possent, si commemoratio defunctorum ea ratione quę apud antiquos obseruabatur, hoc quoque tempore ageretur.

Quod autem in libro Reformationis nulla oratio pro defunctis ordinata est, hoc quoque propter dictam causam factum est: nempe quod oratio pro mortuis hoc tempore non ab omnibus intelligitur, sicut intelligebatur ab antiquis, atque idcirco scandalum si usurparetur paritura esset. Simples enim existimaturi essent, fideles defunctos nondū esse per Dominum nostrum Iesum Christum redemptos, neque à morte iuxta verbum ipsius in vitam transiisse: sed oportere, vt ea iam primū precibus illis impetraretur. Cū igitur orationis pro mortuis intellectum non habeamus, quem habuerunt veteres, nempe vt per eam solummodò studium desideriumque nostrum Dominum celebrandi, & nostrum erga defunctos amorem declaremus, testemurque quod iam præstiterit id quod defunctis ab ipso precamur: denique ministerium Ecclesię in defunctos fratres adhuc semel postrema vice exerceamus, nostramque cum illis in Christo Domino communionem profiteamur: consultius sanè est, populum istarum rerum claris & intelligibilibus verbis quę ab omnibus intelligantur, admonere, vnde certò & efficaciter ædificari possint. Et tenim eiusmodi sublimes maximeque momenti ac penitus diuinę res, quàm apertissimè hominibus proponi, animisque eorum in culcari debent: omnis autem obscuritas quàm diligentissimè fugienda.

At dicant Aduersarij, Commemorationem mortuorum & Orationem pro ipsis Ecclesias ab Apostolis accepisse, quemadmodum nonnulli Patrum liberè & apertè testantur, quorum in numero est etiam Dionysius. Cū enim, inquit, de prece super defunctis facienda, ex diuinis ducibus traditio peruenit ad nos, volunt per diuinos duces Apostolos intelligendos esse.

Responsio.

Credibile quidem est, & antè & temporibus Apostolorum, commemorationem defunctorum, & consuetudinem pro ipsis orandi apud Iudæos in usu fuisse, cuius rei non obscura vestigia & indicia habentur in 12. cap. 2. lib. Maccab. quem ritum forsàn Apostoli concesserunt, sicut pleràsque alias ceremonias Iudæorum, quatenus videlicet in Christum Dominum nostrum dirigebantur. Verum quod Apostoli orationem pro defunctis tanquam generalem & ordinariam ritum ordinauerint, de eo ne vnam quidem probabilem coniecturam proferre licet.

Beatus Apostolus Paulus scribens ad Corinthios, ac volens fidem resurrectionis confirmare, statim post testimonium Euangelicum de resurrectione Christi, & ad eum pertinentium, Baptismum adducit, dicens, Alioquin quid facient ij, qui baptizantur pro mortuis, si omnino mortui non resurgunt? Cur & baptizantur pro mortuis? hoc est, in resurrectionem mortuorum. At Paulus cum ex Baptismo fidem resurrectionis probet, quare non etiam argumentum duxisset à Commemoratione & oratione pro defunctis, in quibus tamen, vt testantur veteres, summum ac præcipuum fuit, contestatio confessioque beatæ resurrectionis mortuorum? præsertim cum Apostolus in talibus doctrinis ac testimoniis rationes à sacramentis & ritibus Ecclesiasticis sumpserit.

Quamobrem si suo tempore Defunctorum commemoratio generalis & Apostolica ordinatio fuisset, haud dubiè sic dixisset: Si mortui non resurgunt, quare tota Ecclesia Dei eorum apud S. Cœnam reminiscitur, eisque latam resurrectionem precatur? Quod sanè argumentum magis proprium fuisset quàm alterum à Baptismo ductum. Quod si quis istud dictum Pauli cum Ambrosio de abusu intelligere velit, quo nonnulli pro mortuis baptizabatur, vt hoc pacto illis subuenirèt, ac beatam resurrectionem impetrarent, quí sit, quod Paulus non potius veram & Apostolicam pro defunctis orandi consuetudinem adduxit, si quæ tunc temporis in usu versabantur?

Sic in prima Epistola ad Thessal. cap. 4. vbi eidem Apostolo peculiariter propositum fuit, fratres illos super defunctis consolari, resurrectionis iterum meminit, & quomodo apud Dominum rursus conueniamus, beatèque apud ipsum conuersaturi sumus, narrat, tandem doctrinam & exhortationem suam his verbis concludit: Proinde consolamini vos mutuò sermonibus his. Quomodo autem non subiunxissent, Et commemorationem eorum apud S. Cœnam agite, precèsque pro illis offerte?

Certè D. Paulus, qui legitimus, verèque fidelis doctor fuit, hanc clausulam non fuisset intermissurus, si quidem tunc temporis Catholica & Apostolica consuetudo fuisset, eo saltem modò, quem S. Dionysius describit, defunctorum in S. Cœna meminisse, ac preces pro illis fundere.

Quod

Quod si quis dicat, Apostolum idcirco huius ordinationis nullam mentionem fecisse, quod alioquin tunc temporis fuerit omnibus notissima: hoc tamen subterfugium nullam probabilitatem in se habet. Doctrina enim de resurrectione mortuorum est ex precipuis articulis nostrę fidei, & semper diligentissime inculcatus: atque idcirco erat omnibus hominibus perspectissimus: nihilominus tamen Thessalonicęses super defunctis consolari vellet, cum adduxit. Ad eundem S. quoque Cęnam & Baptismum in aliis locis allegat, quę sacramenta omnibus quamoptime nota erant.

Contentiosus permittendum est vt rixentur: omnibus autem verę fidelibus haud dubie non obscurum indicium erit, Commemorationem, ac nominationem defunctorum, item in S. Cętibus diuinisq; actionibus pro illis supplicandi consuetudinem, neque Propheticam, neque Apostolicam ordinationem vnquam fuisse: In Leuitico Dominus omnis generis oblationes & sacrificia veteri populo diligentissime & copiosissime descripta tradidit, cęterũ cõmemorationis mortuorũ ne syllaba quidem meminit. Sic in omnibus reformationibus antiqui cultus, quas David, Salomon, Hiskia, Iosia & alij instituerunt, ne minimum quidem huius consuetudinis indicium reperitur: non solum in Prophetis, sed etiam in aliis adiunctis scriptis, vt in libris Salomonis, Syrach, Esther, Tobie.

Idem iudicandum est & de libris, Noui Testamenti, in quibus tamen Dominus ipse, & Apostoli omnem fructum atque fidei & charitatis tã abundę tradunt: cęterum de commemoratione defunctorum, orandõque pro ipsis ne minimum quidem vestigium apparet. Vnicum habetur ea de re Iudę Maccabęi exemplum, quod verisimile est potius ab Ethnica consuetudine profectum esse quã verorum Iudęorum.

Quamuis haud dubium est, veteres sanctos Patres in suis planctibus, de quibus scriptura mentionem facit: quemadmodum Abraham suam Saram, filij Jacob Patrem suum luxerunt, se inuicem de aduentu Messię, ac ventura beata vita commonefecisse, suas preces non pro defunctis, sed pro confirmatione fidei suę fudisse neque quicquam dubitasse, quin eorum defuncti iam essent in promissa requie diuina.

Verum gentiles, quemadmodum reliquas omnes ceremonias, quas à primis fidelibus parentibus suis acceperunt, progressu temporis iuxta obtenebratę rationis suę placitum, deceptique & in errorem abducti à Satana, miserę peruerterunt, atque ad superstitionem detorserunt, ita & de ista lugendi ceremonia fecerunt. Cęperunt enim in ea liberę defunctis, eisq; cultum exhibere: cũ potius pro seipsis sacrificia offerre, precęsq; fundere deberent. Quę peruersio temporibus Homeri iam in abusu apud eos fuit, sicut videre est Odyss. ȳ. & λ. & in aliis plęrisque locis. At quid obsecro tum ab hoc tum ab aliis Poëtis de mortuis, auxilioque quod ipsis à viuentibus ferri possit, vnquam confictum & excogitatum est, quod non antę hęc tempora publicę in suggestibus & pro

concionibus fuerit prædicatum, multisque voluminibus ac scriptis cõ-
mendatum? Quamobrem non est mirum, si Iudæi antiquis temporibus
hac in parte, quemadmodum in compluribus aliis rebus, imita-
ti sunt. Quem ab usum deinde pij Deique timentes homines rursus ad
bonum vsunt, & meditationem resurrectionis transfulerunt: sicut obla-
tio Iudæ Maccabæi, ab eo qui historias eius conscripsit, ad eam relatum
est. Hęc omnia quæ hæcenus introducta sunt, qui piè ac Christiana mē-
te perpendere volet, is haud dubiè persuaderi non poterit, vt credat o-
rationem pro defunctis, etiamsi vel iuxta meliorem antiquissimorum
Patrum consuetudinem & intellectum: vel iuxta recentiorum inconstā-
tem & scandalosam peruersionem ac prauum intellectum fiat, Prophe-
ticam tamen aut Apostolicam traditionem non esse. Quamuis fieri po-
test, vt defunctorum nomina in S. Officio recitandi, sacrificia item &
preces pro illis offerendi consuetudo iam tum temporibus Apostolorū,
vel saltem non longè post fuerit, vsitata, si non in omnibus Ecclesijs,
saltem in quibusdam.

Cum igitur probari nequeat, eam ab Apostolis ordinatam esse: sed po-
tius contrarium: nec S. Patres vllum necessarium ritum in Ecclesia in-
stituere possint: denique manifestè versetur ob oculos, quò increduli-
tatis & scandali ceremonia ista prolapsa sit: nemo est qui nos reprehē-
dere meritò possit, quod in Ordinatione S. Cœnæ satis nobis fuit, om-
nia ea præscribere, & in vsum restituere, quæ nobis à Domino & Apo-
stolis eius indubitato tradita & mandata sunt, commemoratione no-
minumque defunctorum recitatione ommissa: præsertim cum veram scri-
pturisque consentaneam, & vtilem ad edificationem mortuorum re-
cordationem, suo ac commodiori loco ordinauerimus.

Iam autem Aduersarij verba Epiphanijs vrgebunt, dicentes, Quomo-
docunque de Apostolis se res habeat, negari tamen non posse, quò tra-
ditio Patrum sit, testante Epiphanio, ac deinceps statutum Ecclesiæ Ie-
su Christi. Quis autem poterit statutum matris dissoluere, aut legem
Patris? Ad hanc instantiam responderetur: Defunctorum reminiscendi,
pro eis offerendi & supplicandi consuetudo non potest esse statutum
aut lex Ecclesiarum Christi. Ad hæc ipsi Aduersarij eam non obseruant,
quemadmodum S. Patres eam tradiderunt & obseruarunt. Quare non
est, quod cuiquam veterum in hoc negotio obseruationem obiiciant.

Verè enim Christiana Ecclesia, quandiu sponsa est Christi Domini
nostri, & vna cum ipso caro, viuit ex eius spiritu, estque columna ac sta-
bilimentum veritatis, nulla de re leges condit, aut à quodam tanquam
necessarium requiret, quicquid non certò & apud omnes ad pietatis
cursum prouehendum conducit, atque idcirco in S. scriptura, quæ om-
nia bona abundè docet, vel non est firmiter solideque fundatum, vel ex
ea certissima cõsequencia deduci potest. Iam verò apud S. Cœnam mor-
tuorum nomina proferre, sacrificia & preces pro illis facere, tale quid
non est. Si enim necessarium, aut vbique & omnibus temporibus ad
pietatem promouendam vtile esset, certè non Dominus ipse, non
Apostoli.

Apostoli eius silentio id præterissent. Dominus autem in sua Cœna id nec fecit ipse, nec fieri præcepit. Ad hæc testatur D. Gregorius, quòd Apostoli sacrificium in sacra Cœna ad vnicam orationem Dominicam consecrarint, in qua nihil quicquam habetur de memoria defunctorum. Vnde sequitur, Ecclesiam Christi optimo suo tempore & administratione, quando ab Apostolis gubernabatur, memoriam ac supplicationem pro defunctis in vsu nondum habuisse, atque idcirco ad pietatem vel necessariam vel semper conducentem non indicasse. Quamobrem etiam si sequentibus temporibus eam publico vsu cepit, non tamen quasi necessariam legem hunc suum vsum tradidit, aut obseruari postulauit.

Epiphanus & alij ex antiquis testantur, quod Apostoli ipsi ac deinceps Ecclesia legem tulerit, vt singulis diebus Mercurij & Veneris ieiunaretur. Quam legem sine dubio nec ipsi Aduersarij necessariam agnoscent, adeò vt pro infidelibus habendi sint, quicumque istis diebus non ieiuent. Eiusmodi traditionum plures sunt, quas S. Patres tanquam ab Apostolis acceptas obseruarunt, aduersarij verò negligunt, reprehendi autem nolent, vt qui statutum matris Ecclesie dissoluant: quandoquidem eas vel non necessarias, vel nostro tempore ad pietatis propagationem exiguam aut nullam omnino vim habentes agnoscunt.

Verum siue necessaria, siue non necessaria: siue ad edificationem utilis, siue inutilis, sit lex ista de Commemoratione defunctorum, Aduersarij tamen non habent, quod eam verbis non obiciant, cum eam re ipsa non obseruent.

Veteres enim Ecclesie Christi apud S. Cœnam nonnullos defunctorum publicè coram tota multitudine nominatim nuncuparunt: aliorum tantummodo in genere meminerunt: quo facto vnà cum toto populo pro eis orarunt, ad fidem ac spem resurrectionis confirmandam, studiumque ac zelum piè sanctèque viuendi in mentibus hominum inflammandum. Ad hunc verò modum non obseruatur apud Aduersarios: sed sacrifici priuatim tantum defunctorum meminerunt, idque tacitis verbis, quæ nemo intelligit, & interdum ipsi quoque parum considerant, quòd tendant ac dirigantur. At hæc non est veteris Ecclesie ordinatio, lex aut obseruatio, sed eiusdem manifesta peruersio. Qua verò fronte veteris Ecclesie consuetudines obiciant, qui eas sicut in aliis omnibus Ecclesiasticis ordinationibus: ita etiam in S. Cœna horrendum in modum ex omni parte peruertunt.

Primum enim nihil ibi cum fidei populo commune agunt, omnia enim in peregrina ignotæque lingua exercent. Quamobrem neque doctrinam neque gratiarum actionem, neque Orationem, neque consecrationem sacramentorum tractant, quemadmodum Dominus ipse, Apostoli, ac prisce Ecclesie præceperunt & obseruarunt.

Secundò, Patiuntur eiusmodi homines hoc officium administrare, vel ei presentes adesse, qui iuxta legem, ordinationem & obseruationem Domini, Apostolorum, veterumque Ecclesiarum ab eo penitus arceri debent.

Tertiò Sacramenta vel omnino non distribuunt, vel non integra, contra legem Domini, Apostolorum, & antiquarum Ecclesiarum, id quod luce meridiana clarius est. Quamobrem negari non potest, homines istos omnes ordinationes leges & obseruationes Catholice Ecclesie Christi, Apostolorum, & ipsius Domini penitus transgressos esse & antiquasse.

Nihilominus tamen audent in rebus non necessariis, nostròque tempore nullam ad ædificationem vim habentibus, veterum consuetudines & obseruationes tam seriò obuiere. Quamobrem id verò? Fucum prestigiisque querunt, quibus horrendas abominationes suas, omniàque Christianorum dogmatum & obseruationum peruersionem tegant, simulque sinistram de Christiane Reformationis proposito suspicionem generent. Hactenus de memoria defunctorum: pergamus ad reliqua.

De tertio sacrificio Missæ.

C A P. X C V.

Tertium sacrificium Missæ volunt Aduersarij esse Christum Dominum nostrum, corpus & sanguinem eius. Quod ipsum fiat quando Ecclesia Christum Dominum, & eius verum corpus verumque sanguinem Deo Patri cum gratiarum actione & oratione attenta pro suis & totius mundi peccatis proponit seu repræsentat. Atribuunt etiam Ecclesie hoc sacrificium, videlicet quod tota congregatio, quæ officium istud administrat, sacrificium illud offerat per sacerdotem. Pro confirmatione adducunt quædam dicta Patrum, præsertim D. Augustini in Psal. 75. qui scribit Christum quotidie pro nobis offerri, si credamus & commemoremus quia venerit ad nos, & quid nobis donauerit. Verum non dicit, Quod Patri, sed quod nobis offeratur, hoc est, ad fruendum proponatur & tradatur, qui semel in ara crucis pro nobis immolatus est.

Responsio Ecclesiarum Christi.

Superius dictum est, de vocabulis Offerendi, quibus vsi sunt veteres: quem locum Christianus lector primum inspiciat. Deinde vt ad presentem articulum respondeatur, verum est, in S. Cœna præter oblationem panis & vini: item gratiarum actionis & orationis oportere etiã esse Christum Dominum nostrum verum corpus & sanguinem eius, vnicam victimam pro peccatis nostris, & redemptionem in vitam æternam. Quomodo autem hæc victima & cui in S. Cœna offerri debeat, nõ mediocri explicacione opus habet; Dominus simpliciter dicit, *Accipite, comedite, hoc est corpus meum, quod pro vobis traditur. Accipite bibite, hic est sanguis noui Testamenti, qui pro vobis & multis effunditur, in remissione peccatorum.*

torum.